

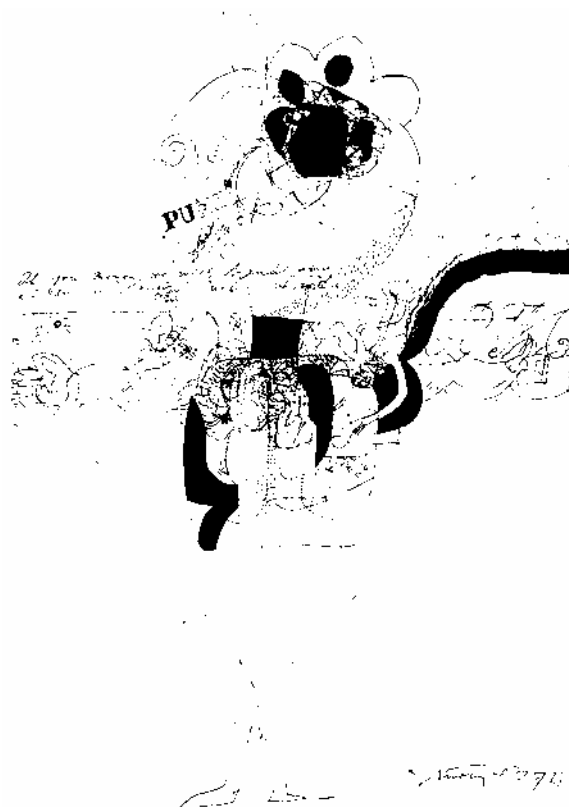
A már kész kályhát látta meg nálam Tóth László biológus, neki Pötyi, a fenyvesi régiségkereskedő szerzett vagy kettőt, és őnála Vérteskozmán szeretett bele Balczó András ebbe a kályhatípusba. Azzal az utánfutóval utazott le Pötyivel Berzencére, amiben a lovait szokta volt szállítani. Pötyit szegényt, a házaló ószerest kerülték a helybeliek, de amidőn Balczó magára maradt a főtéren, odament hozzá egy fekete fejkendő paraszasszony.

Mire Pötyi üres kézzel visszatért kereső kereskedő körútjáról, négy teljes cserép-kályha volt az utánfutóban. Volt amelyiken évszám és magyar címer is akadt.

Fizetni akarván, az asszonyok nem fogadtak el tőle egy fillért sem, mondván: hát azt meg hogy képzeli, Balczó úr! Annyi de annyi örömet szerzett nekünk, ez a legkevesebb, amivel meghálálhatjuk.

Ötusa világbajnok és berzencei paraszasszonyok. A történet olyan szép, hogy immáron legenda. Nem Balczótól hallottam, a berzenceiektől, akiknél Ádámmal jártam néhány hónappal később.

Mondhatnám azt is, Dunántúl zezugait Ádámmal ismertem meg. Ádám elment örökre, de a zezugokat halhatatlanná tette rajzain. Ha hiszik, ha nem, a Rómeó és Júlia és a Szentivánéji álom illusztrációin az együtt látott dunántúli motívumokat ismerem föl: a shakespeare-i mesevilágban a pannóniai csodavilágot.



WÜRTZ ÁDÁM: W. SHAKESPEARE: SZENTIVÁNÉJI ÁLOMHOZ I.